

Més pebrassos que rovellons

«La rehabilitació del prestigi de la política demanarà més autenticitat i veritat. Programes concrets i projectes»

1.- Acabem de conèixer la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que condemna 4 membres de la mesa (<https://www.naciodigital.cat/noticia/210335/tsjc-inhabilita-mesa-1-o-absol-mireia-boya>) del Parlament

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/210335/tsjc-inhabilita-mesa-1-o-absol-mireia-boya>)

a 20 mesos d'inhabilitació. Un pas més en l'acarnissament repressor de la cúpula d'un aparell de justícia especialitzada a denigrar i traïr cada dia la seva funció. Això pocs dies abans del judici vergonyós als membres de la Sindicatura electoral, de llarg molt més qualificats per la seva trajectòria professional i acadèmica que aquells que han de jutjar-los.

Ara, a més, quan la dreta més rànica ha aconseguit el control institucional de tota la cadena jeràrquica de la màquina judicial espanyola, amb el suport polític del PP i els seus adlèters, invoca a tort i a dret la separació de poders i la independència judicial. Amb quina finalitat, per què justament ara? Doncs per donar cobertura al sector més reaccionari del gremi en el seu intent de perpetuar-se en les posicions assolides per cooptació, quedant al marge de qualsevol mecanisme de control polític democràtic. Els jutges que poden fer i desfer; els que tenen l'última paraula sempre. El poder que no pot ser jutjat. La clau definitiva de la impunitat.

2.- La segona onada de la pandèmia campa per tot Europa. Josep Maria Jansà -del Centre Europeu de Prevenció i Control de Malalties- explicava fa dos dies a **NacióDigital** com, finalment, l'evolució en la propagació del virus i les formes de combatre'l diuen molt dels diferents estils de vida i de cultura de cada societat i de les característiques dels respectius sistemes polítics. D'altra banda, com amb tot el referit a les actuacions polítiques de les administracions catalanes, cal prendre en consideració els límits competencials i de recursos que les limiten. Que partits i organitzacions còmplices de l'espòli fiscal -els recursos efectius disponibles de la Generalitat acaben resultant inferiors al 10% del PIB- reclamin aportacions i increments, quan són corresponsables directes de l'ofec econòmic de les institucions que haurien de proveir-los, és pur cinisme.

Mentrestant, algunes persones professionalment reconegudes i acadèmicament solvents, han gosat entrar a fer consideracions polítiques generals a partir del seu camp d'especialitat. Com l'epidemiologia, posem per cas. Algunes han estat prudentes i humils davant d'un problema d'un abast extraordinari i pel que no disposaven -ni ells ni ningú- de solucions ni receptes operatives. D'altres, però, potser per causa de l'enlluernament dels focus mediàtics, i a l'empara d'una determinada condició d'expertesa o algun encàrrec d'assessorament, s'han dedicat a fer afirmacions de traç poc fi, sempre a pilota passada, espolsant-se qualsevol responsabilitat, i el que és molt pitjor, dient bajanades sobre les prioritats i les actuacions de responsables polítics. Amb l'estímul del periodisme precipitat i superficial els ha fet d'altaveu. El desconeixement exhibit de la naturalesa de l'activitat política i de la seva extrema complexitat ha resultat sorprenent. Quanta pretensió i frivolitat! Si d'una activitat compartida i transversal com la política en tenen una idea tan banal i deformada, amb quins criteris generals deuen emmarcar i orientar la seva activitat especialitzada? Com diu la saviesa popular, que no acumula doctorats ni trams de recerca, es pot ser molt intel·ligent i actuar de vegades com un perfecte estúpid.

3.- Tot i les diverses maniobres dilatòries hi haurà eleccions al febrer. Mentrestant, hem viscut a l'ombra dels resultats de les eleccions de l'article 155, en un marc repressiu, i amb una acció de Govern atrapada entre la impossibilitat de fer efectives les propostes avalades pel referèndum de l'1 d'octubre del 2017 i la pressió constant de la gestió de la pandèmia. Encara falten més de tres mesos i tot va molt de pressa, però em sembla que els excessos de teatralitat política buida de

tants mesos seran penalitzats electoralment. Hi ha un cert afartament de tanta discursivitat insubstancial i de tant malabarisme. El descrèdit de la política aboca a la manca col·lectiva de perspectives i la falta de referències per poder refer els projectes personals. Per això, perduda la confiança en els miracles, sembla que la ciutadania podria buscar sobretot que les opcions guanyadores garanteixin unes polítiques públiques compromeses a ajudar fins on sigui possible les persones més perjudicades per l'emergència sanitària, econòmica i social.

La rehabilitació del prestigi de la política demanarà més autenticitat i veritat. Programes concrets i projectes. Alguna base per refer la confiança. No es tracta de construir d'hiperlideratges, vells o nous. Ni d'il·luminacions. Ben al contrari. Es tracta de proximitat, de realisme, d'humilitat, de rigor, de transparència, de seriositat, de capacitat i diligència a l'hora d'encarar la complexitat dels problemes, de reconèixer el caràcter polièdric de la societat catalana. D'acció i de gestió. De polítiques tangibles i comprensibles. De considerar i atendre tothom, el país sencer. De bastir els fonaments de la represa més peremptòria per reactivar els objectius imprescriptibles i compartir-los amb més gent.